

РЕШЕНИЕ

№ 23473

гр. София, 14.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5315** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. Ю. Б., гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане], подадена от адвокат Г. С., срещу Заповед № 3-2342 от 01.09.2023 г. на председателя на ДАНС, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“.

Жалбоподателят навежда подробни доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Сочи, че е налице съществено процесуално нарушение досежно датата на издаване на същата. По същество твърди, че не извършва дейности, които да представляват заплаха за националната сигурност, както и че процесната заповед не е съобразена с чл.8 и чл.13 ЕКПЧОС и принципите за съразмерност, предвидени в чл.6, ал.2 и ал.5 АПК. Позовава се на липса на мотиви и недоказаност на изложените факти, като твърди, че се касае за предположения. Моли за отмяна на атакуваната заповед.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата. Представя подробни писмени бележки. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Постъпили са писмени бележки, в които се излагат съображения по същество. Не се искат разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като съобрази становищата на страните, събраните по делото доказателства, в т.ч. и обособени в класифициран том, прие за установено от фактическа и правна страна, следното:

Жалбоподателят А. Б. е гражданин на Руската федерация, притежаващ задграничен паспорт №75672658, издаден на 22.01.2018г., валиден до 22.01.2028г. Същият пребивава в Република България от 2001г. На 24.08.2020г. на жалбоподателя е издадено разрешение за постоянно пребиваване от Дирекция „БДС“-МВР, валидно до 20.08.2025г. А. Б. притежава участие в няколко търговски дружества, регистрирани на територията на Република България, които развиват дейност в областта на хотелиерския и ресторантьорския бизнес.

Със Заповед № 3-2342 от 01.09.2023 г. на председателя на ДАНС на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Отнемане правото на пребиваване в Република България“ на осн. чл.40, ал.1, т.2, във вр. с чл. 10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, по мотивите, изложени в Доклад №БС -6-8231/31.08.2023г. В последния се сочи, че Б. е неформален ръководител в страната на руска структура, за която е известно, че контролира предприятия в Руската Федерация /РФ/, в областта на алуминиевата, дърводобивната, дървообработващата, целулозно-хартиената и нефтохимическата промишленост, енергетиката и банковия сектор. Същият бил в доверени отношения с лидера на организацията, за когото било известно, че поддържа близки контакти с представители на руските специални служби. В първите години от пребиваването си в България, Б. се движил с екип от лична охрана. При посещенията си в М. също бил охраняван. „С.Б.М.Д.“ ООД,[ЕИК], в което е съдружник жалбоподателят, е собственик на х.,„К.“ в к.к. „Слънчев Бряг“. В доклада се сочи още, че изследвайки произхода на средствата по сметката на „С.Б.М.Д.“ ООД, е установено че през 2017г., дружеството е усвоило кредит от търговска банка в страната за значителна сума, като част от тези средства са използвани за закупуване на дялове. В периода 09.03.2018г.-13.03.2018г. и 27.03.2019г. - 17.04.2019г. търговското дружество е извършило няколко сериозни финансови операции, окачествени в доклада като съмнителни. Преди това – през 2016г., друго дружество, в което се твърди, че има участие руският гражданин, изтеглило кредит, който погасило в изключително кратък срок. Горното е квалифицирано в доклада като обосновано предположение, че „чрез посочените търговски дружества, групировката извършва „пране“ на пари“. В резултат от горепосочените данни, са инициирани проверки и данъчни ревизии на общо шест търговски дружества, посочени в доклада и свързаните с тях лица. След извършените ревизии на основание чл.119,ал.2 от ДОПК, на горепосочените задължени лица са установени задължения в общ размер на 32 444,81лв. Въз основа на това, авторът на доклада е направил предположение, че

„данните на ревизиращия орган са манипулирани, в резултат на корупционни отношения между тях и служителите на НАП, ангажирани с проверката“. В доклада се сочи още, че посредством други две търговски дружества Б. и негова близка връзка, в различни периоди са придобили собственост върху недвижими имоти, които са в непосредствена близост до военни бази.

Въз основа на посочените по-горе данни, в доклада е прието, че с действията си А. Б. създава предпоставки за реализиране на следните рискове за националната сигурност:

- осигуряване на легално присъствие на руските специални служби на територията на страната, подпомагане на задграничната им дейност, финансиране и придобиване на подходящи разузнавателни позиции;
- създаване на предпоставки за поява на корупционна среда в държавната администрация;
- дискредитиране на българската държава пред европейските и евроатлантически партньори с нарушаване на определени ограничителни режими, инвестиране и пране на пари от престъпна дейност;
- оказване на влияние при вземане на решения в полза на Русия, както и налагане на чужди интереси при увреждане на националните такива, свързани с икономиката в сферата на туризма.

Горното, според доклада, налага предприемането на бързи и адекватни мерки. Въз основа на това, е предложено по отношение на руския гражданин да бъдат наложени принудителни административни мерки „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години и „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“.

В хода на съдебното дирене от страна жалбоподателя са ангажирани писмени доказателства.

От приетата справка от Главно управление на МВР на Руската федерация (в превод), / л.54/ се установява, че срещу А. Б. няма образувани наказателни производства в Руската федерация.

Видно от приобщените по делото договор за стандартен инвестиционен кредит, счетоводна справка, споразумение за записване на акции и удостоверение, /л. 60 и сл./ А. Б. е закупил акции на австралийска компания, за която предвид приложеното представяне, съдът приема, че е активно действаща.

Видно от извадката от АГКК, /л.88/ парцелът, за който в доклада се твърди, че е в близост до военно-морска база, се намира в западния край на селището и няма видимост към нея.

Представени са и протокол на Общото събрание на съдружниците на „А. Г.“, удостоверение от банка ДСК и декларация от НАП /л.90 и сл./, от които се установява, че на едноличния собственик на капитала е изплатен дивидент, което обстоятелство е надлежно декларирано в НАП.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14 - дневен срок. Подадена е от надлежна страна, адресат на акта, имаща право и интерес от оспорването и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – председател на ДАНС, в кръга на предоставените му от закона правомощия.

Съдът намира, че при издаване на процесната заповед, е допуснато съществено процесуално нарушение .

Видно от отбелязването в титулната част, Заповед № 3-2342 от 01.09.2023 г. е издадена на 01.09.2023 г. Същата обаче, е подписана от председателя на ДАНС на 18.07.2023 г. Последното е сторено повече от месец преди изготвяне на доклада, послужил като основание за нейното издаване. Последният е изведен с вх. номер №БС -6-8231 на 31.08.2023г. В тази връзка, съдът намира за ирелевнтно обстоятелството, че цитираният доклад е утвърден в деня на подписване на заповедта, доколкото същият става правно валиден документ от момента на надлежното му регистриране в К.. Това е сторено на 31.08.2024г., т.е. след издаване на оспорената заповед.

Горното обосновава извод, че обжалваният административен акт е постановен при липса на мотиви. Това е така, тъй като, както бе посочено по-горе, същият е издаден единствено въз основа на цитирания по-горе доклад. В атакуваната заповед липсват други фактически и правни твърдения, които да изпълват изискването за мотивиране на административния акт. По подобни съображения, съдът намира, че не представляват мотиви към издадения акт и представените с писмо от 11.7.2024г. от ДАНС справки от 21.12.22г, 26.02.2020г., 02.10.2017г. и 26.07.2017г. и 13.07.2017г., тъй като същите не са посочени в него. Отделен е въпросът, че въпросните документи съдържат данни, които, освен, че са със значителна давност, в голямата си част се преповтарят чрез техниката „ копи –пейст“.

Предвид изложеното, съдът намира, че при издаването на Заповед № 3-2342 от 01.09.2023 г. е допуснато съществено процесуално нарушение, обуславящо нейната незаконосъобразност и отмяна само на това основание.

Независимо от това, съдът счита, че обжалваният административен акт е и материално незаконосъобразен, по следните съображения:

За налагането на принудителната административна мярка се сочи материалноправно основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ. Цитираната норма е приложима по отношение на чужденец, който с действията си е поставил или може да постави в опасност

сигурността или интересите на българската държава, или за когото има данни, че действа против сигурността на страната. За да се извърши посочената преценка е необходимо съответната заповед за налагане на ПАМ да бъде надлежно мотивирана от фактическа страна и да се установява наличието на данни за посочените в чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ обстоятелства.

Действителната воля на органа се извежда от правните и фактическите основания за издаването на акта. Основанията, посочени в Заповед № 3-2342/01.09.2023г. се свеждат до предположения за извършване на дейност, с която се застрашава националната сигурност.

Изводът, че за чужденеца има данни, че действа против националната сигурност, е формиран на база на получена информация от ДАНС, представляваща класифицирана информация, обособена в отделен документ съгласно изискванията на чл.44, ал.1 ЗЧРБ. Мотивиран е с данни за поведението на чужденеца, обективирани в доклад на ДАНС №БС -6-8231 на 31.08.2023г., извадки от които са представени с писмо от 14.08.2024г. Дори и да се приеме, че същият е бил годин документ, преди подписване на оспорената заповед, съдът намира, че изложените в него факти не обосновават извод за наличие на предпоставките на закона за налагане на процесната ПАМ, по следните съображения:

В доклада, въз основа на обсъдена оперативна информация, е формиран извод за съпричастност на жалбоподателя към конкретни дейности и действия от негова страна, създаващи реална възможност за настъпване на вредни последици за националната сигурност, свързани с налагане на чужди интереси в сферата на икономиката и туризма, инвестиране и изпиране на пари от престъпна дейност.

На преценка подлежи всяка информация за лицето, съществени в случая са данните за жалбоподателя, които го свързват с данни за осъществени от него действия, които могат да се определят като незаконна дейност, която би поставила в риск функционирането на обществения живот в конкретна област. Легалната дефиниция на понятието "национална сигурност" е дадена с разпоредбата на чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност, към която препраща и нормата на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за ДАНС - Национална сигурност е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Понятието за държавна сигурност е свързано със защита на териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, гарантиране на демократичното функциониране на институциите и на основните права и свободи на гражданите.

Съгласно практиката на СЕС при прилагането на Директива 2004/38/ЕО относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да

пребивават свободно на територията на държавите членки, следва да се преценят изключителният характер на заплахата за накърняване на обществената сигурност поради личното поведение на съответното лице, преценена при необходимост към момента на приемане на решението за ПАМ.

На първо място, изнесените в доклада данни, касаещи жалбоподателя, са за периода 2016г- 2019 г., поради което съдът не може да извърши преценка към момента на издаване на настоящата заповед дали са налице актуални факти за съпричастност на жалбоподателя към конкретни дейности, създаващи реална възможност за настъпване на вредни последици за националната сигурност. Още повече, че те очевидно през 2020г. са били преценени от компетентния орган при издаване на разрешение за постоянно пребиваване №701115849 от 24.08.2020г. като неоснователни.

Освен това, съдът намира, че изложените твърдения за извършвани покупко-продажби на имоти, трансфери на парични средства от дружества, с които жалбоподателят е обвързан и с това се създават предпоставки за застрашаване на националната сигурност, са недоказани. В хода на съдебното дирене не са ангажирани каквито и да е доказателства за участие на Б. в посочените юридически лица. Липсват такива и със средства от търговската им дейност да е финансирана престъпна дейност. В тази връзка следва да се посочи, че в доклада е налице съществена неприцизност досежно определянето на организацията, на която се твърди, че е лидер жалбоподателят. В началото се сочи, че се касае за „престъпна групировка“, после, че е „структура“ с контрол /неясно какъв/ в различни области на индустрията в Русия. По нататък се твърди, че става въпрос за организирана престъпна група- понятие от наказателното право, с коренно различно от посочените по-горе съдържание.

Съдът намира, че напълно произволно и неподкрепено с доказателства е твърдението за укриване на доходи. Още повече, че в доклада се признава, че при извършените данъчни проверки на шест търговски дружества с мащабна търговска дейност и свързани с тях лица / отново с неконкретизирана връзка с жалбоподателя/, са установени незначителни по размер данъчни задължения. Абсолютно необосновано е и твърдението за корупционна практика в НАП. Последното, освен, че не е подкрепено с доказателства в доклада, по никакъв начин не се свързва и с жалбоподателя.

На следващо място, в цитирания по-горе документ не са налице никакви конкретни факти, които да обосноват извод, че с дейността си жалбоподателят е осигурявал легално присъствие на руските специални служби на територията на страната, че подпомага задграничната им дейност, че създава предпоставки за дискредитиране на българската държава пред европейските и евроатлантически партньори, че оказва влияние при вземане на решения в полза на Русия, както и налага чужди интереси при увреждане на националните такива.

Ответникът не се е съобразил с релевантната за процесния случай разпоредба на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, определяща, че при прилагане на принудителните административни мерки, компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на

Република България, категорията уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Формално от страна на административния орган е отбелязан фактът на дългогодишното, макар и през непродължителни периоди пребиваване на жалбоподателя в Република България . В същото време липсва какъвто и да е коментар на обстоятелството, че същият развива твърдяната дейност от близо 20 години, през което време му е издадено и разрешение за постоянно пребиваване.

И на последно място, съдът намира, че оспорената заповед не е съобразена и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал.2 и ал. 5 АПК. Съгласно същия, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Преценката за наличие на заплахата за общественения ред и националната сигурност, както и нейната сериозност принадлежи на компетентния орган, но тя следва да се основава на личното поведение на чужденеца и безспорно доказани, реални факти но не и на предположения, както е в случая. В тази връзка, напълно споделя изложените от жалбоподателя доводи и цитираната практика на СЕС, че дори в случаите, в които националната сигурност е застрашена, концепцията за върховенство на закона изисква мерките, предприети от властите по отношение на лицата, да бъдат придружени от достатъчно материални и процесуални гаранции срещу произвол. В противен случай - ако правомощията на административните органи не познават никакви граници, ще бъде нарушен принципът на правовата държава.

В заключение, съдът намира, че в приложения по делото доклад на ДАНС, респективно – в оспорената заповед, изцяло липсват мотиви за основанията за налагане на процесната ПАМ. Отсъстват каквито и да е надлежни доказателства за характера, естеството и съдържанието на данните, които да дават основание да се предполага, че А. Б. представлява заплахата за националната сигурност.

Горното обосновава извод за незаконосъобразност на издадената заповед и нейната отмяна.

От страна на страните не се претендират разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд-София град, I-во отделение, 18 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ: Заповед № 3-2342 от 01.09.2023 г. на председателя на ДАНС, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 46, ал. 2, т.т.1, 2 и 3 от ЗРЧБ (изм. - ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.).

СЪДИЯ: